

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215210012
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4215210012.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpený advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: 1. X. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, 2. Q. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, o zaplatenie 20 503,69 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6C/372/2015-171 zo dňa 18. októbra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
Žalovaným 1. a 2. proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví tohto rozhodnutia uvedeným rozsudkom, Okresný súd Komárno, ako súd prvej inštancie žalobu v časti sumy 9 568,91 Eur, v časti úroku z omeškania zo splátok splatných za obdobie od 21.04.2011 do 27.05.2014 v sume 2 161,22 Eur a v časti úroku z omeškania vo výške 1 % ročne to sumy 9 568,91 Eur od 28.05.2014 do zaplatenia zamietol (I. výrok) a určil, že žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 6,66 % a voči žalovaným má tiež nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s poukazom na § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. b), § 54 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 17.08.2009, § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom k 27.06.2013 (ďalej len „Zákon o bankách“). Súd prvej inštancie konštatoval, že dňa 26.05.2015 žalobca doručil súdu žalobu a žiadal, aby súd žalovaných zaviazal zaplatiť mu 20 503,69 Eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok splatných za obdobie od 21.04.2011 do 27.05.2014 v sume 2 161,22 Eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 20 503,69 Eur za čas od 28.05.2014 do zaplatenia a trovy konania, na tom skutkovom základe, že žalovaní uzatvorili s jeho právnym predchodcom - Slovenská sporiteľňa a.s. dňa 20.07.2019 zmluvu (správne dátum uzavretia zmluvy je 17.08.2009 pozn. súdu), na základe ktorej im boli poskytnuté prostriedky, ktoré sa zaviazali splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Žalovaní však dohodnuté splátky pravidelne a včas nezaplatili. Dlh vyplývajúci z tejto zmluvy nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013. V tomto konaní si uplatňuje splátky splatné v období od 20.04.2011 do 20.07.2019 v počte 10 v celkovej sume 20 533,69 Eur. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 6C/372/2015-98 zo dňa 13.01.2017 rozhodol, že žalovaní sú povinní žalobcovi spoločne a nerozdielne zaplatiť 10 934,78 Eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 10 934,78 Eur za čas od 17.05.2013 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 150 Eur, ktoré splátky sú splatné 28. dňa toho ktorého mesiaca pod stratou výhody splátok počnúc

40. dňom po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením čo aj len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadli žalovaní v 1. a 2. rade v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa lehoty na plnenie prisúdených nárokov. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti podal odvolanie žalobca. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č. k. 8Co/329/2017-135 zo dňa 21.02.2019 v znení doplniaceho rozsudku č. k. 8Co/329/2017-147 zo dňa 07.03.2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti výroku náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Doplniacim rozsudkom rozhodol, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa určenia lehoty na plnenie prisúdených nárokov potvrdzuje. V odôvodnení svojho uznesenia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie doposiaľ neskúmal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky a súd sa nevysporiadal s otázkou, či je zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. neplatná a postupca - banka či zostáva, resp. nezostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre platnosť, resp. neplatnosť zmluvy prešla, resp. neprešla. Súd prvej inštancie riadiac sa rozhodnutím odvolacieho súdu vec opätovne prejednal. Súd sa oboznámil s obsahom listín nachádzajúcich sa v spise a to zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 (č. l. 14), prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 0655/2013-CE zo dňa 27.06.2013 (č. l. 22 a 23), výpisom z účtu na č. l. 24 - 33, Všeobecnými obchodnými podmienkami na č. l. 34- 53, Oznamením Slovenskej sporiteľne o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 na č. l. 54 a 56, doručenkou na č. l. 55 a č. l. 57, pokusom o zmier zo dňa 17.06.2014 na č. l. 58 a 59, Zmluvou o splátkovom úvere č. 0382 723 297 zo dňa 17.08.2009 na č. l. 66 - 67, špecifikáciou úhrad zo dňa 02.12.2016 na č. l. 82, Oznamením o postúpení pohľadávky zo dňa 09.07.2013 na č. l. 89 s podacím hárkom na č. l. 90, a na základe takto vykonaného dokazovania ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci: Právny predchodca žalobcu (postupca Slovenská sporiteľňa a.s., so sídlom Bratislava, Suché Mýto 4, IČO: 00 151 653) dňa 22.08.2003 uzavrel s právnou predchodkyňou žalovanej Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 211513922/1/1 podľa § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Na základe tejto zmluvy pod bodom I. Predmet zmluvy poskytla Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava predchodkyňu žalovanej kontokorentný úver vo výške 20 000 Sk, išlo o kontokorentný úver s premenlivou úrokovou sadzbou 10,85 % ročne, so splatnosťou úrokov mesačne s konečnou splatnosťou úveru 21.08.2004, s úrokom z omeškania vo výške 26,40 % ročne, s poplatkom za poskytnutie úveru 2 % z výšky úverového rámca, úrokom z prečerpania 26,40 % ročne, a poplatkom za správu úveru vo výške 0,20 % z výšky úverového rámca ročne. Dodatkom č. 1 zo dňa 03.06.2004 sa právny predchodca žalobcu a predchodkyňa žalovanej dohodli, že výška úverového rámca sa mení na 32 000 Sk. Žalobca sa žalobou zo dňa 26.05.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 20 503,69 Eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.04.2011 do 27.05.2014 v sume 2 161,22 Eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 20 503,69 Eur za čas od 28.05.2014 do zaplatenia a trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili s právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) dňa 17.08.2009 zmluvu č. 382723297 (správne dátum uzavretia zmluvy je 17.08.2009 pozn. súdu), ktorá obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. O Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky v znení dodatkov. Na základe predmetnej zmluvy žalobca ako veriteľ žalovaným v 1. a 2. rade ako dlžníkom poskytol úver vo výške 12 000 Eur, ktorý sa zaviazali splácať v dohodnutých mesačných splátkach vo výške 206,61 € vždy k 20 dňu v mesiaci. V tomto konaní si uplatňuje splátky splatné v období od 20.04.2011 do 20.07.2019 v počte 100 a v celkovej výške 20 533,69 Eur. Splátky pôvodne splatné od 20.08.2013 do 20.07.2019 sa stali splatnými dňa 11.08.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Pohľadávka ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 21 938,15 Eur, ktorá pozostávala z istiny 16 181,62 Eur, riadneho úroku 4 352,07 Eur, úroku z omeškania a ostatného príslušenstva 2,99 Eur. Úrok z omeškania a ostatné príslušenstvo 2,99 Eur si v spore neuplatňuje. Predmetom opätovného konania na súde prvej inštancie preto ostala suma 9 568,91 Eur, úrok z omeškania zo splátok splatných za obdobie od 21.04.2011 do 27.05.2014 v sume 2 161,22 Eur a v časti úroku z omeškania vo výške 1 % ročne to sumy 9 568,91 Eur od 28.05.2014 do zaplatenia. V prejednávanej veci súd vykonaným dokazovaním, rešpektujúc rozhodnutie vyššej súdnej autority a právny názor v ňom vyjadrený, dospel k záveru, že v danej veci je potrebné bez ohľadu na štádium konania prioritne sa zaoberať otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní.

Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného mal súd preukázanú, keďže ide o dlžníka zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom tohto konania (pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného žalobca preukázal predložením zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, plnenie z ktorej je predmetom sporu). Pokiaľ však ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v tomto konaní súd konštatuje, že v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona, t.j. že spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a. s., ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaného ako dlžníka na úhradu dlhu a tento bol napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní, keďže splnenie tohto postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky, resp. jej časti banky voči dlžníkovi na tretiu osobu. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní vyvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 uzavretej medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. Súd mal za to, že v danom prípade žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok špecifikovaných v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. Nakoľko žalobca dodržanie tohto postupu zo strany právneho predchodcu žalobcu nepreukázal, súd konštatuje, že nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní. Nakoľko žalobca nepreukázal, že pred postúpením pohľadávky právny predchodca žalobcu vyzval predchodkyňu žalovanej na splnenie záväzku, s plnením ktorého bola žalovaná v omeškaní a že dlžník (predchodkyňa žalovanej) bol napriek výzve súd nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, súd bol nútený konštatovať, že žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie o tom, že je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 právnym nástupcom obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s. vo vzťahu k pohľadávke zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0382 723 297 zo dňa 17.08.2009 uzatvorenej s právnou predchodkyňou žalovanej a teda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, keď zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách treba ohľadom inštitútu postúpenia pohľadávky považovať za lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka (konkrétne § 524 Občianskeho zákonníka). Zmluvu o postúpení pohľadávok z 27.06.2013 je preto potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Súd tiež poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia len pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatné a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, po ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. To znamená, že ku dňu 27.06.2013 právny predchodca žalobcu (pokiaľ do dňa 27.06.2013 neukončil záväzkovoprávny vzťah s dlžníkom, ktorú skutočnosť žalobca ani netvrdil) mohol postúpiť na tretiu osobu len tú časť svojej pohľadávky, ktorá bola ku dňu 27.06.2013 už splatná a nie aj tú časť pohľadávky, u ktorej mala nastať splatnosť po postúpení pohľadávky. Žalobca v konaní nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila predchodkyňi žalovanej písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Písomná výzva na splnenie je totižto jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o tzv. faktický úkon, ktorý je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky bankou v prípade, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšieho ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky Slovenskej sporiteľne a.s. v prospech žalobcu. Keďže súd postupom podľa § 295 CSP nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok z 27.06.2013 v prospech žalobcu je neplatná s poukazom na § 41 Občianskeho zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.) v časti pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči predchodkyňi žalovanej zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0382 723 297 zo dňa 17.08.2009 a žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovanej. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu v rozsahu, aký je uvedené v I. výroku tohto rozsudku zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 262 CSP, keď žalobca bol tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok prvoinštančného konania v konaní pred súdom prvej inštancie úspešnejšou stranou. Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 20 503,69 Eur, pričom právoplatne súd prvej inštancie priznal žalobcovi rozsudkom č. k. 6C/372/2015-98 zo dňa 13.01.2017 sumu 10.934,78 Eur, čo predstavuje hrubý úspech žalobcu vo výške 53,33 %, pričom týmto rozsudkom súd žalobu v časti 9568,81 Eur zamietol, čo predstavuje hrubý úspech žalovaných vo výške 46,67 %, a teda čistý úspech žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie je vo výške 6,66 %. Súd prvej inštancie žalobcovi v tejto časti priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu

6,66 %. O nároku na náhradu trov konania odvolacieho konania súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1, ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 CSP, nakoľko žalobca bol odvolacom konaní plne úspešný, keď odvolací súd zrušil odvolaním napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 6C/372/2015-98 zo dňa 13.01.2017 v časti v zamietnutej časti 9568,81 € a preto súd žalobcovi v tejto časti priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie včas podaným odvolaním napadol žalobca, ktorý namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku namietal, že úvahy súdu, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby nareflektujú zistený a preukázaný skutkový stav s poukazom na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo strany postupcu na základe Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013. Žalobca zastáva názor, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia okrem citovania ust. § 92 ods. 8 ZoB poukázal v podstate len na to, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, môže byť podľa jeho názoru iba pohľadávka, alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. K ust. § 89 ods. 1 ZoB a možnosti banky a jej klienta zmluvne si upraviť vzájomné práva a povinnosti odchyľne od tohto ustanovenia a rovnako tak aj k otázke, či uvedené ustanovenie upravuje podmienky postúpenia pohľadávky banky na inú osobu, alebo ochranu bankového tajomstva, sa okresný súd nevyjadril vôbec. Žalobca najmä upriamuje pozornosť odvolacieho súdu na bod 43. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorého okresný súd uvádza, že „Banka túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak“. Z uvedeného je viac než zjavné, že okresný súd opomenul rozhodný listinný dôkaz, a to vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo strany postupcu. Uvedený postup konajúceho súdu je o to viac zarážajúci, nakoľko v rámci súdne pojednávania konajúceho sa dňa 18.10.2019 danú listinu uviedol pri oboznamovaní sa s obsahom spisu. V súvislosti so splnením podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (počet dní omeškania ku dňu postúpenia pohľadávky predstavoval 1252 dní) a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to 1/ výzvou zo dňa 15.04.2010 a 2/ výzvou zo dňa 20.05.2013 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. K oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 žalobca pripojil kópiu obálky a doručenky, ktoré preukazujú odoslanie a doručenie týchto písomností žalovaným. Žalobca na tomto mieste ďalej poukázal na skutočnosť, že má za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, ako aj predloženými výzvami zo strany postupcu a platobnou históriou úveru) a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami zo strany postupcu). Ak sú uvedené podmienky splnené, čo bolo podľa názoru žalobcu v danom prípade v konaní riadne preukázané, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalobca poukázal aj na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splácaním záväzku spolu po obdobie 1252 dní. Z uvedeného je zjavné, že súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok zastáva žalobca názor, že postupca by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. V tejto súvislosti poukázal na Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.03.2016, sp. zn. 12Co/223/2015. V súvislosti so skúmaním splnenia podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 8 ZoB okresným súdom poukázal na ust. § 89 ods. 1 ZoB a na čl. I bod 7 Zmluvy o splátkovom úvere č. 0382 723 297 a na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Nakoľko ust. § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení

ZoB, pričom ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli vzájomné práva a povinnosti odchýlne od predmetného zákona, a to v čl. I bode 7 Zmluvy, resp. v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na základe uvedeného zastal názor, že skúmanie splnenia podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní bolo zo strany okresného súdu nadbytočné, keďže zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchýlne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca v súvislosti s aktívnou legitímáciou v konaní ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a okresný súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (v súdnom prípade žalovaní) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Žalobca však napriek tejto skutočnosti v súvislosti s platnosťou postúpenia pohľadávky a ust. § 92 ods. 8 ZoB pre úplnosť uvádza, že ust. § 92 ods. 8 ZoB podľa jeho názoru nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zjavné, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Žalobca zastal názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v ust. § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa ust. § 50 ods. 1 ZoB. Z vyššie uvedeného vyplýva, že splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Vzhľadom k uvedenému má žalobca za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Skúmanie splnenia podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 8 ZoB zo strany okresného súdu podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchýlne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 390 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu.

3. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Podľa § 470 ods.2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

6. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učiných podľa OSP zostávajú zachované.

7. Súd prvej inštancie v danej veci posudzovaný právny vzťah správne vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, ktorá skutočnosť v konaní nebola sporná a ani nebola namietaná žiadnou zo strán sporu. Následne postupoval správne, keď sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, t. j. či žalobca je nositeľom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 26.05.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 20 503,69 Eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.04.2011 do 27.05.2014 v sume 2161,22 Eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 20 503,69 Eur za čas od 28.05.2014 do zaplattenia a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili s právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) dňa 20.07.2019 zmluvu č. 382723297 (správne dátum uzavretia zmluvy je 17.08.2009 pozn. súdu), ktorá obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky v znení dodatkov. Na základe predmetnej zmluvy žalobca ako veriteľ žalovaným v 1. a 2. rade ako dlžníkom poskytol úver vo výške 12 000 Eur, ktorý sa zaviazali splácať v dohodnutých mesačných splátkach vo výške 206,61 Eur vždy k 20. dňu v mesiaci. V tomto konaní si uplatňuje splátky splatné v období od 20.04.2011 do 20.07.2019 v počte 100 a v celkovej výške 20 533,69 Eur. Splátky pôvodne splatné od 20.08.2013 do 20.07.2019 sa stali splatnými dňa 11.08.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Pohľadávka ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 21 938,15 Eur, ktorá pozostávala z istiny 16 181,62 Eur, riadneho úroku 4 352,07 Eur, úroku z omeškania 1 4012,47 Eur a ostatného príslušenstva 2,99 Eur. Úrok z omeškania 1 4012,47 Eur a ostatné príslušenstvo 2,99 Eur si v spore neuplatňuje. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom č. k. 6C/372/2015-98 zo dňa 13.01.2017 žalobe čiastočne vyhovel, keď rozhodol, že žalovaní sú povinní žalobcovi spoločne a nerozdielne zaplatiť 10 934,78 Eur, ako aj úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 10 934,78 Eur za čas od 17.05.2013 do zaplattenia, všetko v mesačných splátkach po 150 Eur, ktoré splátky sú splatné 28. dňa toho ktorého mesiaca pod stratou výhody splátok počnúc 40. dňom po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením čo aj len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Odvolací súd uznesením č. k. 8Co/329/2017-135 zo dňa 21.02.2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom opätovného konania preto na súde prvej inštancie zostala suma 9 568,91 Eur, úrok z omeškania zo splátok splatných za obdobie od 21.04.2011 do 27.05.2014 v sume 2 161,22 Eur a v časti úroku z omeškania vo výške 1 % ročne to sumy 9 568,91 Eur od 28.05.2014 do zaplattenia.

9. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, napriek existencii Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 pre nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie predmetnej pohľadávky voči žalovaným z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu.

10. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

11. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „Zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

12. Rozhodujúcou okolnosťou je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomínať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžnikovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu.

13. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 ako judikát R 60/2018)

14. V danom prípade v konaní bolo preukázané, že Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 27.06.2013, ktorej predmetom bolo i postúpenie pohľadávky voči žalovaným zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0382 723 297 zo dňa 17.08.2009, uzatvorili Slovenská sporiteľňa, a. s. (veriteľ žalovaných) ako postupca a žalobca ako postupník. Postúpenie pohľadávky oznámil žalovanej postupca oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 09.07.2013 a ďalším podaním sa už žalobca pokúsil so žalovanými uzatvoriť zmier a vyzval žalovaných na uhradenie sumy 24 186,56 Eur. Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovaným oznámila, že ku dňu 17.05.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka stala splatnou v celom rozsahu. Doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti preukázal kópiou obálky a doručenkou.

15. Žalobca zastal názor, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 14.10.2010 a výzvou zo dňa 20.05.2013 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. Vzhľadom na dikciu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a trvanie omeškania žalovaných so splnením dlhu po dobu 1252 dní, teda dlhšie ako jeden rok, mal za to, že postupca by konal v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách aj v prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Tiež zastal názor, že skúmanie splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s § 89 ods. 1 odchyľne od § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

16. V súvislosti s uvedenými námietkami odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017 v ktorom najvyšší súd konštatoval, že § 92 ods. 8 bankového zákona definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok). Z takejto úpravy vyplýva zjavná neudržateľnosť argumentácie dovolateľky tým, že v prípade súčtu všetkých omeškaní úverového dlžníka trvajúceho viac než rok sa nemusí trvať ani na výzve banky klientovi pred postúpením pohľadávky, keď časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta a nie aj na ustúpenie od podmienok, za ktorých k postúpeniu možno pristúpiť (hocako tu môže byť predmetom diskusie tá otázka akcentovaná dovolaním, podľa ktorej v takomto prípade nie je zrejmé, čo by v čase po oneskorenom splnení klientom jeho záväzku vrátane príslušenstva malo byť ešte predmetom postúpenia pohľadávky). To obdobne platí aj o nosnej časti samou dovolateľkou ponúknutej odpovede na otázku predostieranú dovolaním, teda že § 92 ods. 8 bankového zákona ako celok treba chápať len ako úpravu podmienok, za ktorých môže dôjsť k prelomeniu bankového tajomstva, pretože takáto interpretácia opomína, že splnením podmienok podľa prvej vety ustanovenia zákonodarca podmienil nielen postúpenie pohľadávok mimo tzv. bankový sektor, ale tiež také postúpenie, pri ktorom pohľadávku patriacu pôvodne jednej banke prevezme iná osoba s rovnakým statusom.

17. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní tiež namietal, že ustanovenie § 89 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách s poukazom na dohodu zmluvných strán v čl. I. bod 7 Zmluvy o splátkovom úvere a s poukazom na bod 19.16 VOP umožňovalo zmluvným stranám, aby si upravili práva a povinnosti odchyľne od Zákona o bankách, odvolací súd s poukazom na zákonné ustanovenie 366 CSP uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca pred súdom prvej inštancie tento prostriedok procesného útoku neuplatnil, potom s poukazom na ustanovenie § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní), nemôže tento prostriedok procesného útoku použiť v odvolaní, keď v odvolacom konaní nepreukázal jeho prípustnosť podľa ustanovenia § 366 písm. a) až d) CSP. Odvolací súd navyše poukazuje na skutočnosť, že právna úprava ustanovenia § 89 ods. 1 tretia veta

Zákona o bankách, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 17.08.2009, preto účastníci Zmluvy o splátkovom úvere nemali ani možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchyľne od vtedy účinného znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Tiež odvolací súd konštatuje, že aj napriek tomu, že žalovaní boli v omeškaní dlhšie ako jeden rok (1 252 dní), uvedené omeškanie nemá za následok oslobodenie banky od povinnosti zaslať výzvu klientovi pred postúpením banky a následné omeškanie dlžníkov v trvaní minimálne 90 dní, tak ako bolo už vyššie uvedené. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, potom odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné.

18. Odvolací súd má za to, že žalobca síce preukázal, že žalovaných 1. a 2. vyzval na splnenie ich povinnosti (výzvou v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013 na č. I. 55, 57), ale medzi uvedenou výzvou a postúpením pohľadávky neuplynulo 90 dní omeškania žalovaných s plnením peňažného dlhu. Z uvedeného dôvodu má odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie za to, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013, ktorou Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila v spore uplatňovanú pohľadávku voči žalovaným je neplatná, keď táto bola uzatvorená v rozpore so zákonom v zmysle § 39 OZ, a tým absentuje i aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že inak v odvolacom konaní úspešným žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).